

Een

PANDA

voor mijn verjaardag

*Een verhaal van Anna Wilson
en Sarah Horne*

© Nederlandse editie: Uitgeverij Condor, 2022
Vertaling: Ingrid Buthod (www.inaksie.nl)
Vormgeving omslag: Buro Blikgoed
Boekverzorging: Studio Cursief, Irma Hornman

Originele Engelse titel: *Panda at the Door*
Voor het eerst verschenen in 2021 bij The Chicken House,
2 Palmer St, Frome, Somerset, BA11 1DS, UK.

Tekst en illustraties © Sarah Horne, 2021.
Origineel idee: Victoria Andersen © Big Idea Competition Ltd 2019
Dit verhaal werd geschreven door Anna Wilson en Sarah Horne.
© Chicken House Publishing Ltd 2021.

Alle personages en plaatsnamen in dit boek zijn © Sarah Horne 2021
en mogen niet gebruikt worden zonder toestemming.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 9318 9799
NUR 282

Uitgeverij Condor drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Voor Diana

HOOFDSTUK 1

BERE slecht bericht

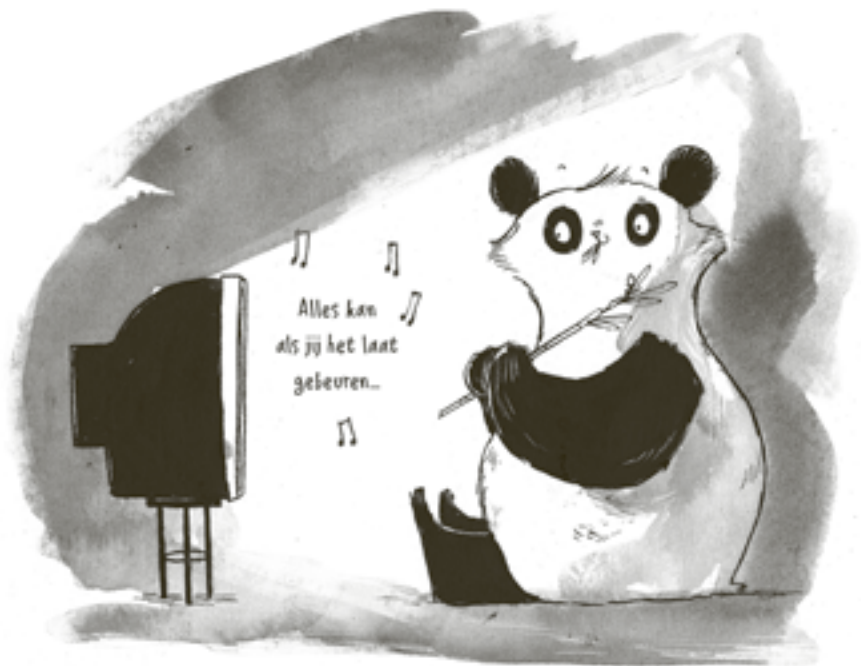
‘Lachen is gezond! Hahaha!’ Puck neuriede tevreden. Het was een bijna perfecte dag geweest voor de ster van de dierentuin. Niet alle bezoekers wisten dat een panda een mooie show kon geven. Maar als je stopte en keek, zag je hoe goed Puck kinderen aan het lachen kon maken. ‘Lekker vrolijk! Lalala,’ zong ze, terwijl ze haar publiek uitzwaaide. Ze blies kusjes naar de laatste bezoekers. ‘Tot snel! Misschien tot morgen!’ riep ze de koude nacht in. ‘Fijn dat jullie er waren!’

Pas toen ze zeker wist dat ze weer alleen was, ging Puck haar hok in. Met een zucht plofte ze neer. Het was tijd voor het mooiste moment van de dag: ze ging haar Mary Poppins-dvd kijken. Ze had hem gekregen van oppasser Sjaak, toen ze als jonkie in de dierentuin was gekomen en zich eenzaam voelde. De film had haar erg geholpen.

Een tijdje.

Puck was dol op Mary Poppins. En natuurlijk ook op Sjaak. Ze hadden haar veel geleerd over het leven, allebei op hun eigen manier. De een had haar geleerd om altijd beleefd en vrolijk te zijn, de ander om de ster van de dierentuin te worden. De een had een magische paraplu, de ander had een rode snor. (Nee, Mary Poppins had geen snor!)

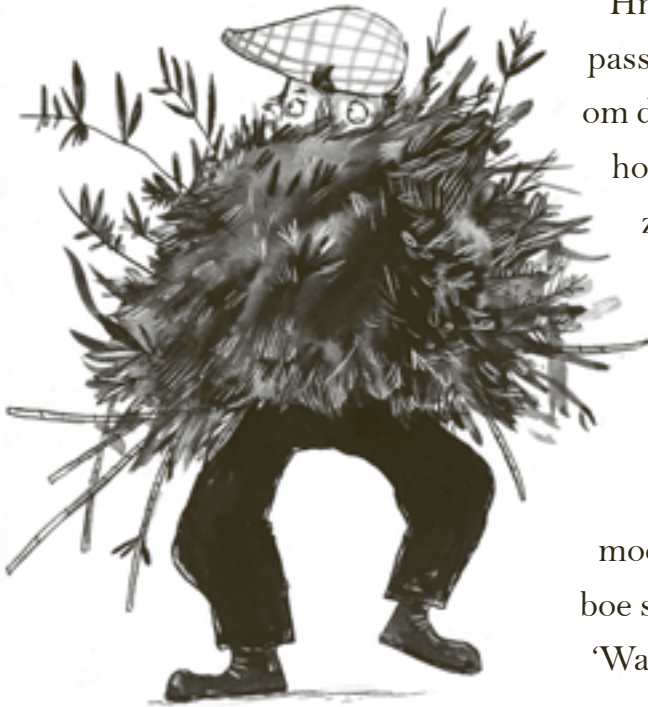
Maar geen van tweeën waren ze echte familie.

Puck zuchtte nog eens terwijl ze keek hoe Mary Poppins aan haar magische paraplu door de lucht vloog. Droevig fluisterde de panda: 'Op een dag, als ik heel goed oefen, kan ik ook vliegen. Net als jij, Mary Poppins. En dan zoek ik een familie om bij te wonen. Een familie die mij nodig heeft.'

PIEP!

Als het horloge van Sjaak piepte, wist Puck dat er bamboe aankwam. En ja hoor, precies op tijd kwam Sjaak haar avondeten brengen.

‘Hoi Sjaak!’ riep Puck. ‘Was het geen supercalifragilisticexpialidastische dag?’

‘Hmpf,’ steunde de op-
passer. Het viel niet mee
om de deur van het panda-
hok open te doen met
zijn armen vol groene
bamboescheuten.
Een panda at elke
dag bijna haar hele
lichaamsgewicht
aan bladeren. Sjaak
moest dus vaak met bam-
boe sjouwen.
‘Wacht, ik help je even.’

Puck nam het pak van hem over.

Sjaak trok zijn wenkbrauw op. ‘Top, moppie,’ zei hij. ‘Poeh! Ik ben kapot. Ik heb de hele dag achter de flamingo’s aan moeten rennen!’

‘Arme Sjaak! Stoute vogels,’ zei Puck. ‘Waarom kom je niet even zitten, om wat uit te rusten?’

‘Rusten?’ bromde Sjaak. ‘Als ik ga zitten, kom ik niet meer overend! Ik word er niet jonger op. Drie-en-tag-gentig dit jaar!’

‘Dat is inderdaad heel oud,’ knikte Puck.

‘Nou, je wordt bedankt!’ Sjaak deed net of hij bele digd was. ‘Maar ik wil niet dat de bazen denken dat ik uit m’n neus zit te eten. Ze willen toch al van me af.’

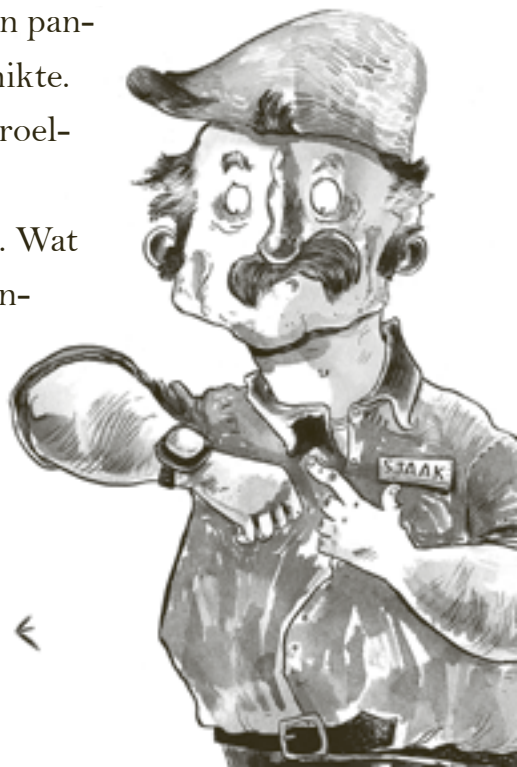
Puck kauwde op een extra lekker stuk bamboe. Ze dacht na. ‘Nou, ik word zelf ook niet jonger, denk ik,’ zei ze. Ze had geen idee hoe oud ze echt was. Ze wist alleen dat ze heel lang geleden in een krat hierheen was gebracht. ‘Zou er weleens iemand jonger worden, eigenlijk?’ vroeg ze, meer aan zichzelf dan aan Sjaak.

‘Als dat kon, dan zou ik weer een jong worden en jij een baby.’ Ze beet in een nieuw stuk bamboe. ‘Ik hoop dat de bazen mij niet kwijt willen. Behalve...’ Ze liet het stuk bamboe uit haar mond vallen. ‘Behalve als ze een familie voor me vinden! Ik wil zo graag een nanny zijn. Met een tas, een hoedje en een paraplu, net als Mary Poppins. Denk je dat ik ooit nanny zou kunnen worden?’

‘Huh?’ Sjaak knipperde met zijn ogen. ‘Jij, nanny? Een panda als nanny? Of een panda met een plu?’ Hij grinnikte. ‘Lariekoeke, moppie.’ Sjaak kroelde Puck achter haar oortjes.

Puck begreep er niets van. Wat had een koek nu met een nanny te maken? En waarom zou een panda geen paraplu mogen hebben?

PIEP PIEP!

‘Ik word gek van dat hoorlosie,’ momperde Sjaak. Puck loerde naar het klokje om zijn pols. Het zag er duur uit; glanzend zwart met een vierkant scherm. (Zwart was Pucks lievelingskleur. En meteen daarna kwam wit.) Sjaak had het horloge van de bazen gekregen toen hij zestig jaar bij de dierentuin werkte. Zestig jaar: dat was net zo lang als drie hele pandalevens.

PIEP PIEP PIEP!

‘Stik toch!’ mompelde Sjaak.

‘Sorry,’ zei Puck. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’

Sjaak lachte. ‘Jij niet, moppie! Dit stomme horloosie piept als ik je eten moet geven... alsof ik dat nog niet weet na zestig jaar.’ Hij klakte nors met zijn tong.

‘Niet boos zijn, Sjaak.’ Puck klopte hem op zijn arm. ‘Dat is niet goed voor je.’

‘Je bent een schat.’ Hij glimlachte naar Puck. ‘Wat alles nog rottiger maakt.’

PIEP PIEP PIEP PIEEEEEEP!

‘Nou is ’t genoeg! Stom ding!’ riep Sjaak. Hij trok het horloge van zijn pols.

‘Volgens mij luistert je horloge niet, Sjaak,’ zei Puck, die probeerde te helpen.

PIEEEEPPP!!

‘Grrrr!’ Sjaak fronste zijn wenkbrauwen tot een dikke streep. Hij propte het horloge ruw in zijn zak.

‘Waarom lees je niet wat er op het schermpje staat, Sjaak? Misschien is het wel belangrijk,’ zei Puck.

‘Ik kijk zo wel...’ zei Sjaak aarzelend. ‘Nou, zullen we jou eens lekker eten geven en dan je bed opschudden?’

Puck wist wel dat het horloge soms heel handig was, hoe Sjaak er ook over klaagde. Bijvoorbeeld toen Melvin de mandril stiekem in een bestelbusje was gekropen en een eind mee was gereden. Door de band om

Melvins enkel en de ‘zoek de aap’-app op het horloge, had Sjaak hem snel gevonden.

Puck schudde haar kop. Mensen konden soms een beetje dom zijn. Ze wist niet wat die piepjes betekenden, maar dat was Sjaaks probleem. Puck moest oefenen voor haar show, want iedereen weet: wie goed oefent, kan (bijna) alles.

‘Morgen ga ik mijn BESTE,’ ze wapperde met haar poot boven haar hoofd, ‘mijn SPANNENDSTE,’ ze zette haar achterpoten stevig neer, ‘GEWELDIGSTE,’ ze keek naar boven en spreidde haar voorpoten uit, ‘pandashow OOIT geven, Sjaak!’

‘Tuurlijk, moppie,’ mompelde Sjaak. Hij liet zijn hoofd hangen. ‘Doe jij je best maar, want het kan wel eens je laatste show worden.’

Puck stopte midden in een dansje en staarde hem aan. ‘Sorry? Wat bedoel je daarmee?’

PIEEP! PIEEP! PIEEEP!

‘KAPPEN NOU! ROTDING!’

‘Sjaak toch. Ook al vind je m’n dansje niet mooi, dan hoef je nog niet zo boos te doen!’ De oppasser gedroeg zich heel vreemd, vond Puck.

‘Ik had het niet tegen jou, mop. Het is dat horloosie. En die bazige bazen, die achter me broek aan zitten!’ Sjaak foeterde erop los. ‘Als ze me eerder een adoptieplan hadden laten maken, had ik je kunnen redden. Dan had ik je niet weg hoeven sturen...’ Sjaak sloeg zijn hand voor zijn mond. ‘Oei... heb ik dat nu hardop gezegd?’

‘Adoptie? Me redden? *Me wegsturen?*’ herhaalde Puck.

Sjaak werd knalrood. Hij leek wel een flamingo die te veel aardbeien gegeten had.

‘Sjaak? Me wegsturen? *Waarheen?*’ vroeg Puck.

Sjaak keek naar zijn voeten. ‘Nou...’ zei hij zuchtend.

‘Nou wát, Sjaak?’ drong Puck aan.

Sjaak schraapte zijn keel. ‘Je begrijpt wel dat je geen nanny kan zijn, toch, mop?’ Hij gaf haar een klopje op

haar schouder. ‘Je bent een panda. Een beer. Je kan niet bij een mensenfamilie wonen.’

‘Waarom niet?’ Puck snapte er niets van.

Sjaak schudde zijn hoofd. ‘Ik vind het heel rot voor je.’ Hij had tranen in zijn ogen. ‘Je bent een scheetje van een panda, mop,’ zei hij. ‘Je bent een zeldzaam en wild dier. Maar meer kan ik er niet van maken. En panda’s moeten jongen krijgen, zodat er altijd panda’s op aarde zijn. Waar zouden we zijn zonder zwart-witte beren?’

‘Wat probeer je te zeggen, Sjaak?’

Puck stootte haar oppasser aan. Was hij maar wat duidelijker!

‘De dierentuin, de bazen...’ Sjaak keek om zich heen, alsof hij dacht dat ze werden afgeluisterd. ‘Ze sturen je naar...’ De oppasser begon te fluisteren, ‘... *China!*’

Pucks ogen werden zo groot als schoteltjes. ‘China? Wie is dat?’ Ze had gehoord van Carolina en Katrina, maar nooit van een meisje dat China heette. ‘Ik begrijp er niets van. Heb ik iets verkeerd gedaan? Ik...’

Sjaak pakte haar poot in zijn handen. ‘Ben je mal, mop,’ zei hij met een zucht. ‘Je hebt niets verkeerd gedaan. Soms gaan de dingen gewoon zo. Ik vind ’t echt rot. Het spijt me vreselijk. Echt.’

Arme Sjaak, dacht Puck. Hij keek heel verdrietig.

‘Ik zal je erg missen, mop,’ zei hij zuchtend. ‘Maar ik kan er niets aan doen. Ik ben een ouwe vent. Ze luisteren niet naar me.’ Hij liet haar poot los. ‘Nou, welterusten. Tot morgen. Voor de laatste keer. Maar wie weet? Misschien waait er morgen een andere wind, en valt ’t allemaal toch mee.’

Toen draaide Sjaak zich om en vertrok.

Puck zat in elkaar gedoken op de koude betonnen vloer. Zelfs haar dikke vacht hielp niet tegen de koude rillingen die over haar rug liepen. Hoelang wist Sjaak

al dat ze haar weg wilden sturen? Hoe vaak was hij haar al komen voeren, terwijl hij dat wist... en haar NIETS verteld had?

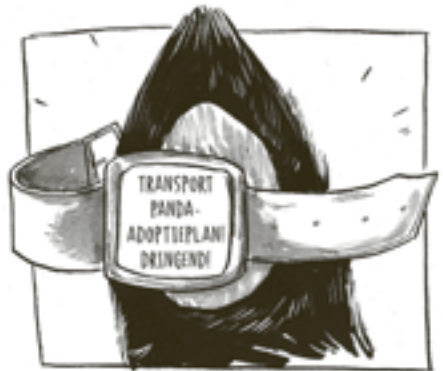
Opeens schrok ze van een geluidje, dat onder het strooisel van haar bed vandaan kwam.

Het klonk als het horloge van Sjaak! Het was vast uit zijn zak gevallen!

Puck rommelde tussen het strooisel tot ze het gevonden had. *Nou zal ik zelf eens kijken wat er is*, bedacht ze. *Stel dat het allemaal een vergissing is? Mary Poppins zegt altijd: soms zijn dingen niet wat ze lijken.* Maar toen ze de berichtjes een paar keer goed gelezen had, wist ze dat het geen vergissing was. Het was waar. Zo waar als waar waar kon zijn.

‘Nou, ik doe het niet!’ mopperde ze in zichzelf. *Ze kunnen me niet dwingen. Ik loop gewoon weg!*

PIEP! deed het horloge. Puck staarde naar het scherpje. Het knipperde, want er was een nieuw be-

richtje. Maar het was geen bericht van de bazen. Het was van iemand die Christiaan Colenbrander heette.

Lieve Puck. Ik weet niet of je dit bericht kunt lezen. Maar ik heb je hulp nodig...

Puck knipperde met haar ogen en keek nog eens goed. Ze kon het niet geloven! *Een bericht voor mij... van een kind in nood?* Het was alsof Mary Poppins haar te hulp schoot. Ze deed haar ogen dicht en legde haar voorpoten op haar grote warme hart, dat een sprongetje maakte. Een kind moest gered worden. En een kind zou háár redden!

Nu hoefde ze alleen nog maar te ontsnappen.

Maar hóé? Ze had nog nooit geprobeerd om te ontsnappen. Puck stond op en liep naar het hek van haar verblijf. 'Grrrr!' Ze probeerde de tralies te verbuigen. Maar ze bewogen geen millimeter. Wat was dat? Verbaasd knipperde ze met haar ogen. De deur zwaaide vanzelf open!

